

KURÍR 4

Občasník admirality

Gemini 1993/94

KRASA
LÁSKA
MOUDROST
ČERNOST

vzpomínku díky třiceti vlastnoručně vyrobeným PF GEMINI, ale hlavně díky své účasti na vánoční výpravě. S láskou vzpomínáme!

Zpěvník Gemini

Příprava střediskového zpěvníku se blíží ke konci. Zpěvník bude obsahovat okolo 130 písniček a to jak těch, které momentálně zpíváme, tak i těch, které se budeme muset naučit. To budou zpívavdy!

Vánoční výprava a VŠG

Celý týden spolu o vánočních prázdninách strávili starší z GEMINI. Kromě veselého lyžování, diskutování a podobných činností zde byl také uzavřen letošní nultý ročník VŠG. Všichni se shodli na tom, že nejlepší částí VŠG bylo patronství. Hosty na vánoce byli Lap a Patric (bratr Neboji)

Gymnázium GEMINI

Sečmého ledna jsme se přihlásili do konkursu o školní prostory na Ortenově náměstí. O podrobnostech týkajících se gymnázia jsme také mluvili na vánoční výpravě, kde padlo pár zajímavých návrhů. Tématu školy se věnuje i tento Kurýr.

Garáž na Malé Straně

Garáž v blízkosti Malé Strany hledá Mazda 323 a její otrok Dag. Zprostředkování odměním. Díky, Dag.

Hospodyně na Malou Stranu

na úklid a obstarání domácnosti (pokud možno v dopoledních hodinách). Víte-li o někom solidním, dejte mi prosím vědět. Foto vítáno. Díky předem. Dag.

Lap, Lap, HURÁ!

Ve středu pátého ledna odletěl zpátky do Kanady Lap. Zanechal za sebou neopakovatelnou

Havárie letadla SAS 937 V

V noci pátého ledna se z neznámého důvodu letadlo zřítilo do Severního moře. Kromě třiceti cestujících neslo na své palubě také velmi vzácný přírodní úkaz, kanadského čokomedvěda. Tento vzácný exemplář, živící se výhradně čokoládou, byl bohužel poslední. Podle výpovědi jediného zachráněného, šel medvěd ke dnu jako první. Jaká škoda, že tento druh zmizel navždy z naší planety!

Dýchánky alá Břík a Matěj

Dva nejmenovaní adolescenti z Persea vás zvou na hovory o knížkách. Na Korzu bude vyvěšena nabídka knih, ke kterým můžete napsat své jméno, pokud by jste si o ni chtěli s ostatními popovídat. Jestliže bude o nějakou knihu víc zájemců, zorganizují Břík s Matějem setkání této knižka věnované.

Staronový člen

Několik týdnů po svém odchodu z oddílu se mezi nás opět vrátila Tatanka, čehož si můžete všimnout i na stránkách tohoto Kurýra.

Fletcherovy díky

Fletcher "děkuje" všem, kteří věnovali tolik "úsilí" shánění cylindrů do petrolejových lamp, rozbitých při návštěvě na Midžihó chalupě!

Kurýr č. 4

Ročník 12 1993/1994

Občasník admirality GEMINI

Ledén 1994

redakční rada:

Frodo

spolupráce:

Dag, Lukáš

předběžná uzávěrka příštího čísla:

11. února 1994

cena:

5 Kč

(c) 1993 GEMINI

Historie Gemini (*Fletcher*)..... 4

Z námořnické knížky (*Petra*).....5

Kino U tří Dagů.....6

Nové knihy (*Filipína*)..... 7

~ Vánoční výprava:

Špelec (*Anketa*)..... .8

Rhea (*Anketa*)......9

Christmas cake (*Lap*)..... 10

Five.....11

O svobodné mysli (*Matěj*)..... 11

Téma: Ideální škola

Václava.....12

Špelec..... 12

Tatanka.....13

Rhea......13

O (ne)ideální škole (*Matěj*).....14

Proč? (*Matěj*).....14

Nedostatky a přednosti GEMINI.....15

Dobré skutky, které nás nic nestojí (*Max Huber*).....16

Čtěte Kurýra je squeezej

Historie Gemini

Fletcher

Prázdniny 1980

Začínají prázdniny 1980. A to je prostor pro tábory a prázdninová putování.

Argonauti pořádali tábor na břehu Berounky pod hradem Krašov. Legendou byla kniha "Cesta na severozápad" od K. Robertse. Účastníci tábora se stali harcovníky a podle dobových vzpomínek se úměrně ke svému věku a schopnostem také tak nadřeli jako jejich románové předlohy. Už samotná stavba tábora nebyla žádnou procházkou rajskou zahradou: vedle klásických staveb tábora vévodila obrovská paluba ve výši 1,5 m nad úrovní tábora propojená s vysokým stožárem. Zajišťování pitné vody bylo také záležitostí jen statečných a silných, neboť se muselo do vzdáleného mlýna proti proudu Berounky a ta při zvýšeném stavu vody nebyla proti proudu sjízdná. Nepříliš dobré počasí a snad i vulkanická činnost sopky sv. Helena kdesi na americkém kontinentě způsobily obrovské zvýšení stavu vody, takže zbudovaná bytelná paluba posloužila jako záchranná plocha. Naštěstí tato nepřízeň počasí propukla až k závěru tábora, takže poslední den Argonauti nasedli do pramíků a po povodňové vlně jeli ku Praze. Dojeli však do Roztok a dále pokračovali vlakem. Myslím, že to byl jedinečný zážitek pro účastníky a přesto se neprojevil na názvu tábora: protože se jednalo v pořadí o čtvrtý tábor oddílu, dostal název Čtyřka.

Tábor Thesea, později nazvaný "Tábor rosy a falešných proroků", se konal na bývalém tábořišti Jedenáctky u rybníka Nový hospodář nedaleko Sedla na Jindřichohradecku. Program tábora byl indiánský zaměřen a předlohu měl v knize Howarda Fasta "Do posledního muže". Plní se zde Hiawathova zkouška a její podmínky splnili čtyři členové oddílu: Run, Shell, Plas a Paul.

Tábor Tritonů, který se konal v srpnu, sice nebyl moc slavný, ale objevil pro nás místa pro tábory, která nám slouží do současnosti: oblast Velké Holné. Stavba tábora byla pojata velkolepě a zřejmě ne ve shodě s pracovními silami. A tak není divu, že poměrně brzy dochází k únavě a nástup u stožáru se koná až desátý den. V táboře propuká nespokojená nálada, členové dosti nepokrytě kritizují kapitanát oddílu a zejména Santiho, který si líbil v některých organizačních opatřeních na tábory trochu netypických (například natažení polního telefonu). Fakt je, že tento tábor byl jeden z posledních hříbičků do rakve Tritonů a přiblížil konec jejich existence.

Originální tábořem se stal tábor Poseidónu. V první části to bylo putování po Mazurských jezerech v Polsku. Dopravním prostředkem byly na místě vypůjčené kajaky. Vlastní putování bylo poměrně velice zajímavé i pro nás, kteří jsme zvyklí na pádla kanoistická. S těmi kajakařskými jsme se to museli trochu naučit. Cesta z Mazur přes Varšavu, kde se nám podařilo shlédnout film Miloše Formana "Přelet nad kukaččím hnízdem" a Krakov, kde nás všechny nadchnul film téhož režiséra "Hair". Po putování Polskem vyrazíme ještě v menším počtu na pětidenní putování Českým Švýcarskem.

Jak je vidět, prázdniny byly na činnost poměrně bohaté. Na další zajímavé události také nebylo třeba dlouho čekat. Ale o tom až v příštím čísle.

Z Námořnické knížky

Petra

Záchrana tonoucího

Pozorný čtenář posledního Kurýra si jistě všiml rozdílu mezi nadpisem a obsahem příspěvku Z Námořnické knížky. Dozvěděli jste se sice, jak zachránit zasaženého elektrickým proudem, ale o utopencích tam nebyl ani zmínka. Takže kratička náprava:

Nejlepší způsob jak se dostanete k tonoucímu, je pravděpodobně na pramici. Odtud mu můžete hodit záchranný kruh, plovací vestu či jiný plovoucí předmět, kterého se může zachytit, a přitáhnete ho k lodi. Odvezete ho na břeh, osušíte, pomůžete mu převléknout se do suchého a pohodlného oblečení a zajistíte, aby si mohl sednout či lehnout někam na klidné místo.

Pokud zachraňujete tonoucího přímo z vody, připlavte k němu zezadu, aby se vám nemohl pověsit na krk (pokud se mu to přeci jen povede, nebojte se odtrhnout ho násilím), chyt'te ho jednou rukou pod bradou, druhou ho nadlehčujte (oba by jste měli ležet na zádech) a pomocí záběrů nohama ho táhnete ke břehu (tento popis je ovšem velmi stručný a chcete-li se to opravdu naučit, musíte si to vyzkoušet v bazénu). Když připlavete ke břehu, zachráněného, který je při vědomí, ošetřete stejným způsobem, jako kdyby jste ho zachránili s pramici. Je-li v bezvědomí, přehnete si ho přes koleno, aby z něj mohla vytéci voda. Pak ho položte na záda, vyčistěte mu ústní dutinu a zahajte záchranu. Jak? To už přece znáte. Je to popsáno v Kurýru čísla tři.

PROGRAM KINA U TRÍ DAGŮ NA TŘI MĚSÍCE

Faunovo velmi pozdní odpoledne, Chytilová: česky o Praze, nenaplněném životě a dívkách

Casablanca, Curtiz: černobílý americký film píší dějiny filmu, z II. světové války

The purple rose of Cairo: romantický příběh **Woody Allena**, natočen roku 1984

Mefisto, Szabo: příběh lidstva v jedné osobě, délka 2 hod. 20 min.

Catch (Hlava) 22, Nichols: zfilmování nezfilmovatelného, o amerických letcích z druhé světové války osvobozujících fašistickou Itálii (moc je to ale nebaví)

Ludwig II., Visconti: tříhodinová epopej ze života posledního bavorského krále

Aniarcord, Fellini: lyrické vyprávění z italského městečka Felliniho dětství

Fanny a Alexander, Bergman: příběh dvou dětí ze Švédska devatenáctého století, 4,5 hod.

Tenkrát na Západě, Leone: jeden z nejslavnějších westernů divokého západu

Evangelium svatého Matouše, Passolini: biblický námět v černobílém provedení, náročné

La Luna, Bertolucci: příběh dospívajícího, kterého nezám okolí dovedl až ke drogám

Lawrence of Arabia, Lean: za britskou říši v arabské poušti bojuje nezapomenutelný Peter O'Toole.

Podmínky účasti: *osmá a vyšší třída* **příchod nejpozději pět minut před šestou** *odchod nejdříve půl hodiny po skončení filmu (kvůli diskusi)* **film, eventuelní překlad a pohoštění zdarma** *návštěvu hostů prosíme domluvit dopředu s Dagem* **u většiny filmů si můžeš procvičit němčinu**

Zve a na setkání se těši admirálita & Dag (Nerudova 45)!

Nové knihy v knihovně na Korzu

Filipino

"Pospěšte, abyste přečetli nejlepší knihy. Je jich mnoho a může se stát, že váš život uplyne, aniž je přečtete"

Thoreau (viz. Encyklopedie osobností Evropy)

Do naší střediskové knihovny přibýly opět nové a zajímavé knížky. A budou stále přibývat, protože v současné době vychází tolik krásných a zajímavých knih a publikací, které si vždycky se zájmem prohlížím v knihkupectvích a znovu si uvědomuji jejich ohromnou cenu, cenu všech faktů, vědomostí, názorů a myšlenek, které jsou v nich uloženy. Řekl bych, že dobré knihy jsou k nezaplacení. A protože naše klubovna je plná dobrých knih, máme vlastně možnost zacházet s ohromným bohatstvím. A je skoro hřích tohoto bohatství nevyužít k tomu, abychom se stávali bohatšími sami. Myslím, že každou dobrou knihou, kterou přečtu, jsem dostal možnost postoupit někam výš.

Například kniha, jejímž autorem je Pavel Tigríd, o kterém již bylo v Kurýru psáno. Jmenuje se *Jak to šlo*. Je to sbírka řady Tigrídových komentářů, které byly psány pro rozhlas Svobodná Evropa nebo do Lidových novin. Autor zde rozebírá a zamýšlí se nad událostmi v našem státě v letech 1992 - 93.

A co *Encyklopedie osobností Evropy*. Já osobně znám spoustu slavných jmen, ale ani nevím, proč jsou slavná, komu patřila. Stačilo mi jen chvíli listovat a hodně jsem se dozvěděl. Jména jsou seřazena abecedně a u každé osobnosti je napsáno vše podstatné. Vite třeba, kdo to byl Ortega y Gasset nebo George Orwell?

Nově vyšlá kniha od Williama Saroyana se jmenuje *Dobrodružství Wesleye Jacksona*. Tuto knihu napsal Saroyan v době okolo druhé světové války. Poprvé u nás vyšla v roce 1948. Příběh vypráví devatenáctiletý Wesley Jackson, ocitnuvší se ve vojenském prostředí, které nutí uvažovat o ceně svobody. Naráží na spoustu přetvářky a nespravedlností, ale také na mnoho dobrých kamarádů, od nichž se hodně dozvídá například o lidech nebo o jejich názorech na svět. Je to prostě kniha plná krásných "lidských" momentů, jak to Saroyan dokáže. No, dost slov, radši si ji sami přečtete, já osobně myslím, že je skvělá. A je v knihovně na Korzu.

Poslední nejnovější kniha je *Lexikon slušného chování* od Vladimíra Smejkal. Co je to například čaj o páté, nebo jak se slušně chovat v divadle (nebo na promítání), jak psát dopisy, kterak používat líbání při pozdravu, jak jíst špagety atd. Myslím, že každý kulturní člověk by měl v této knize zalistovat a přečíst si nějaká aktuální témata.

Nezapomeňte, že je na Korzu také například hodně vzácných obrázkových knih (*Kronika lidstva, Mýty a legendy, Jak se žilo*). Takové knihy je možné využít třeba při zpracování referátu z dějepisu, zeměpisu, nebo...

A ještě bych vás rád nakonec poprosil o spolupráci. Myslím, že by se ke mně připojila i knihovna, na oddílovce nabízející několik prací za černé desky nebo za body. Jediní, kdo měli zájem, byli Lukáš a Baron (výroba knihovnického razítka). Myslím si jednak, že černých desek je víc než jen dvě, že bodů není nikdy dost a hlavně také, že GEMINI, kterému knihovna patří, má shodu okolností více členů než jen dva. Knihovna ještě prosí o: srovnání knih podle abecedy a zařazení písmen do poliček (třídění) a výrobu kartiček na třídění podle oborů.

Vánoční výprava

Anketa

- *Špelče, splnily se tvé plány, se kterými si jel na vánočku?*

- Vzhledem k tomu, že jsem na vánočku jel poprvé a že jsem nevěděl, co se tam dá všechno dělat, tak ty mé skromné plány, které jsem měl, to určitě splnilo.

- *Jaké to byly plány?*

- Třeba si s někým popovídat, přečíst si něčí pracák, což se mi nepovedlo....

- *Proč?*

- Protože ten člověk mi ho nepůjčil.

- *Který to byl člověk?*

- A kam to půjde, do Kurýra? No, tak byl to nejmenovaný člen oddílu.

- *A jiné představy jsi neměl?*

- Chtěl jsem si popovídat s Dagem, ale to nevyšlo, protože buď si Dag vždycky povídal s někým jiným, nebo jsem neměl čas zrovna já, takže k němu jdu ve čtvrtek.

- *Co se ti nejvíce líbilo?*

- Bylo příjemné, že mi nikdo neřikal, kdy mám co dělat, nebo kam mám jít, takže to všechno bylo na mne, jak jsem ten den zužitkoval.

- *Myslíš, že jsi to zvládnul?*

- Myslím, že je to dost těžký a že jsem to nezvládnul.

- *Co další si myslíš, že mělo pro tebe největší význam?*

- Asi jsem se víc sblížil s těma lidma, než by se mi to podařilo třeba na výpravě, protože nás tam bylo málo.

- *Měly pro tebe nějaký význam diskuse, které na vánočke byly?*

- Měly, i když jsem se jich třeba neúčastnil, protože jsem se bál něco říct, aby to nabylo úplná hloupost. Udělal jsem si ale o tom vždycky nějaký názor, o kterém jsem si třeba potom s někým popovídal.

- *Myslíš, že jsi se naučil o trochu víc se zapojovat do diskusí?*

- Myslím, že moc ne, to bylo vidět a myslím, že to nejsem jenom já, že to je víc lidí.

- *Co by sis naplánoval, kdyby jsi měl jet na vánočku teď?*

- To nevím... asi bych si víc povídal s lidma, abych nečekal, až za mnou někdo přijde. Abych se odhodlal, i když mě nikdo do něčeho nenutí, něco podniknout.

- *Na vánočke jsi měl možnost poprvé se setkat s VŠG. Jak na tebe působila?*

- Ta přednáška, která tam zrovna byla, se mi líbila, bylo to celkem zajímavé.

- *Stál bys o to se jí účastnit?*

- Určitě.

- *Změnil bys něco na celkové organizaci?*

- Možná aby bylo něco připraveného na večer, nějaké povídání, témata.

- *Vždyť ale něco připraveného bylo. Proč myslíš, že se to nepovedlo?*

- Možná kdyby jsme měli větší zájem, o to co se bude dělat večer, tak by to šlo.

PAN KAPITÁN BRÍK NA VÁNOČNÍ VÝPRAVĚ: CO NAS ASI ČEKÁ? TAK TROCHU OPTIMISMU PŘECE!

- Rheo, jaké byly tvoje představy o vánočce?

- No, jako o každé vánočce. Že tam budou starší, že se dají víc dohromady.

- A dali se?

- Ne.

- Čím to bylo?

- Asi tím, jak jsme o tom už mluvili na konci vánočky, že nevládl takový společný duch.

- A tvoje plány se splnily?

- Já jsem si konkrétně nic neplánovala.

- A byla jsi potom spokojená?

- Ano.

- A s čím?

- Mám takový dojem, že jsem se sblížila s některými lidmi, nebo se alespoň zlepšily mé vztahy s nimi.

- Změnila by jsi něco?

- Nelíbily se mi ty večery, ale nic bych neměnila, protože si myslím, že nějaké plánování večerů nemá moc smysl, protože když by tam potom seděli všichni otrávení...

- Chybělo ti něco?

- Chybělo mi něco společného.

Ptal se F r o d o

Takže aby bylo jasno vánočka se mi libí a tento článek píšu poté co mi Frodo napadně naznačil že nenapsali neodletím. Tež přitomnat tři zdárných hochů v bundách FBI (Frodo Bureau of Information) napomohla k mému nenemocnému souhlasu.

Konec reality a zpátky do světa fantazie. Nebo obráceně. To hlava ale bolí. Na Froda se přístě budu jen usmívat.

Jak jsem řekl na závěreč ne besídce vánočka byla nemastná a neslaná. Myslim, že za to můžu i sám neboť spětně si uvědomuji že jsem se moc nesnažil. Na druhé straně mi to trochu dlouho trvalo, než jsem se aklimatizoval a to jak fyzicky tak i duševně. Na lototu poznámku že jsem jiný, než na taboře mohu jen uvést že jsem se před taborem SARGO zúčastnil několika akcí (výpravy, liga, regaty ...etc.) V příběhu těch dvou měsíců jsem měl přeci jen daleko více příležitostí k navázání kontaktu.

Debaty. Pro mne osobně byla nejzajímavější debata o tom zdali chrtila povzbuzuje či ne. Ukazalo se na ni že mnozí lidé nedokáží diskutovat z hlediska vědomostí které nabyli. Spíše jejich argumentace byki postaveny na osobních pocitech.

Prima ne přetahoval! s ktením jsem si hezky zadržoval. Lot jsem se zapojoval často do diskusí. Petra která byla daleko výrazněji a okrajově než třeba Jan kapitol. Five & spol. kteří umyli bez katolické podstaty hromadu silvestrského nečistoty (to mi připomnělo staré časy v Thesen kde takového věcí byly samozřejmě) A Tereza kterou jsem si nekolikrát přejmala. Okolo a ze široka každou mil sauci, nemahal bych se zúčastnit akce na kterých lidé z vánoček by

→ To že většina argumentů byla vyměněna zároveň v racionální i iracionální rovině působilo že to občas působilo jako že já o kore a ten druhý. O roz. Taku mi přijde zvláštní že dříve či později se vše začne hodnotit a vztahovat k středu či okraji. Možná více podnětů z venčí by pomohlo.

PROSINEC
**Christmas
sAKEan
Vánoce**
BY LAP PRESS
LEDEN 2 1994

Five

Letošní vánoční výpravy se konala opět v Josefově dole tentokrátě škole. Účastnilo se jí asi 18 lidí. Vzhledem k prostředí, které se ukázalo jako ne vždy příjemné, to byl vyhovující počet. Složení pro současný Perseus také nebylo špatné: Lap, Patrik a později i Drátek tvořili vždy centrum nějaké zajímavé debaty. Ty se tam ovšem vytvářely docela často. Ze začátku, než se všichni rozjeli, si všichni pořad jen četli, nebo psali pracáky (což by mohli dělat hlavně doma), ale tak po dvou dnech už to byla zdařená výprava. Dag sice občas vyvedl svým "rýpáním" někoho z míry, ale to myslím vadilo většině ze všeho nejméně. Horší to bylo skoro u všech se zájmem o okolí. Ve skříních nepořádek (a nejen ve skříních), věčně neumyté nádoby, kterého si nikdo nevšímal. A ani celkový úklid nestál za nic a služby pořádně nefungovaly. Na nemocného Lapa, který trávil hodně času v osamělé místnosti "kurýrováním se", by se asi rychle zapomnělo.

Nejzajímavější debatu vyvolal asi Frodo tématem "chválení v oddíle". Zde se také ukázalo, že někteří lidé se ani v úzkém kroužku starších nedokážou uvolnit a přidat něco do kola.

"Hlavním" bodem Vánočky byly pracáky. Některým lidem sloužily jako námět k rozhovorům a některým, bohužel, jako navázání kontaktu s druhými. Snad úroveň lidí neklesla až tak hluboko, že by jediným aktuálním tématem dialogů byl pracák? Napadlo mě, jak by asi Vánočka vypadala, kdyby neexistoval pracák a knihy. To by se činnost nás všech změnila v samé nicnedělání a nudu. To by teda byla pěkná nuda.

I když tento článek nepůsobí příliš optimisticky, závěr bych tak černě neviděl. Myslím, že alespoň někteří měli pocit, že se většina lidí zase o něco přiblížila a rozvinula své názory v debatách s jinými lidmi. Určitě byli všichni také rádi, že jsme také toho Silvestra trávili spolu (i když jen v užším výběru).

O svobodné mysli

Matěj

...je to tak trošku reakce na diskusi o svobodě, která z Lapova podnětu proběhla na vánočce. O svobodě se tu mluvilo z různých úhlů a to je jistě správné. Snažil jsem se přitom objasnit mé pojetí "svobody myšlení", nejsem si však jist, zda se mi to podařilo, pokusím se tedy o to teď.

Tak tedy nejdřív: co to vlastně ona "svoboda ducha" je, proč je pro mě tak důležitá? Kdo je z tohoto pohledu svobodný?

Začnu od poslední otázky. Asi nikdo. Myšlení každého z nás je už odmala ovlivňováno názory ostatních, společenskými konvencemi, nějakým pojetím dobra i zla. Ve škole, ale i jinde nás naučí určitým způsobem myslet, některé hodnoty uznávat za správné. To později ovlivní náš způsob myšlení a ten se dostane do určitých kolejí. To si

potom třeba už ani neuvedomujeme, že jsme vlastně zajatci jistých hodnot, konvencí, zajetí v nějakých kolejích.

Čím méně je těchto omezujících faktorů, tím je náš duch "svobodnější". Je proto důležité snažit se poznat ony hranice a koleje, které "vedou" naše myšlenky, abychom se dokázali na svět dívat i z jiných pohledů, abychom dokázali vykročit ze svého rámce. O něčem podobném mluvil i Lap ve své přednášce o nekonvenčním myšlení.

Ale teď konkrétně: jakéže to věci ovlivňují - omezují naše myšlení? Je jich asi víc, než si jsme schopni uvědomit a možná i přiznat. Vytvářejí nám jakési jistoty, záchytné body v našem životě. Už třeba naše rozlišování dobra a zla může být překážkou našim myšlenkám. Zrovna tak to mohou být jakékoliv předsudky (vzdělaný člověk je pokládán za "cosi víc" než člověk prostý, s poctivostí nejdál dojdeš). Podobně může naše myšlení omezovat i například víra nebo naopak nevíra v Boha! A určitě mnoho dalších věcí...

Co z toho všeho vyplývá?

Téma: IDEÁLNÍ ŠKOLA

"PAK PRAVIL UČITEL: PROMLUV K NÁM O UČENÍ

A Mustafa řekl:

Nikdo nám nemůže zjevit než to, co již spočívá a zpola dřímá v rozřezku vašeho poznání.

Učitel, který se prochází mezi svými žáky ve stínu chrámu, nedává ani tak ze své moudrosti jako spíše ze své víry a láskyplnosti.

Je-li opravdu moudrý, nevytrhává vás, abyste vstoupili do přibytku jeho moudrosti, ale spíše vás vede k prahu vašeho myšlení.

Hvězdář vám může vykládat o svém pochopení prostoru, ale nemůže vám dát své pochopení.

Pěvec vám může zpívat o rytmu, který vyplňuje celý prostor, ale nemůže vám dát sluch, který rytmus zachycuje, ani hlas, který jej opakuje jako ozvěna.

A ten, kdo je zběhlý ve vědě čísel, vám může vykládat o doménách vah a měr, ale nemůže vás tam zavést.

Neboť víze jednoho člověka nepropůjčí křídla jinému.

A tak, jak je každý z vás sám ve svém vědění, tak každý z vás musí být také sám ve svém poznávání i ve svém chápání země.

(Z knihy Prorok, kterou napsal Chalil Džibrán)

Václava

Ideální škola? Rozhodně bychom se neměli učit v takových stresových budovách, jako je ta naše. Nějaká šedivá krychle, do které musíš každé ráno jít, abys tam zabil dopoledne. Možná se tam něco naučíš, ale jsi z toho otrávený a je tam nuda. Měl by to být nějaký hezký dům s příjemně vypadajícími třídami a čistými záchody (to dělá taky hodně).

Nejdůležitější je ale podle mne porozumění mezi učitelem a žáky. Taková jistota, že když se na něco zeptáš, když něco nepochopíš, tak že na tebe ten učitel hned nevrhne pohled jako na nějakého ubohého hlupáka, kterému už nemá cenu nic říkat. Samozřejmě i od žáků je třeba jistá iniciativa a pochopení. Tohle všechno se všem nezmění v jednom okamžiku, to vidím na sobě. Když jsem byla malá, tak jsem školu nějak vzlaši nevnímala. Chodila jsem tam a to bylo všechno. Tak v šesté třídě jsem začala školu vyloženě nesnášet a o učitelích jsem si myslela, že to jsou hlupáci a co po nás pořád chtějí, co nás otravují. Teď jsem snad konečně pochopila, že se musím snažit já a že mi to taky něco víc přinese. Je to zkrátka těžké!

Špelec

Jistě si každý z nás někdy představoval, jak by měla taková ideální škola vypadat.

Já si ideální školu představuji tak, aby byl co největší kontakt mezi kantorem a žáky. Aby jejich vztah byl co nejlepší, aby žák nepřistupoval ke kantorovi jako ke člověku, kterého nemá rád jen proto, protože je učitel a naopak aby si kantor byl vědom toho, že je tu pro žáky a ne žáci pro kantory.

Měly by se podnikat výlety, lyžařské kurzy, i zápsy mezi žactvem a kantory. Myslím, že to je dobrá věc právě proto, že to ty žáky sblíží a sblíží je to i s kantory.

Škola by měla být v pěkném prostředí a třídy by taky měly vypadat pěkně. Nemělo by se také zapomínat na to, jak děti ve škole umírají hladem. A proto by měl na chodbě být nějaký automat na jídlo a na pití.

Tak takhle já si představuji ideální školu.

Tatanka

Učitel je tak trochu žákem a žák učitelem.

Třídní učitel má třídu alespoň 4 hodiny týdně.

Více mimoškolních akcí (společný víkend, tábor).

Velká individuální volitelnost předmětů.

Ve třídě do dvaceti žáků.

Učitel si udržuje svými schopnostmi a znalostmi respekt.

Důraz je kladen na myšlení, nikoli na paměť.

Učitelé s žáky pořádají diskuse. Do školy jsou zvány známé osobnosti na přednášky. Žák má touhu se učit, protože učivo je podáváno zajímavou formou (praktické návštěvy toho o čem se učí, hry, debaty). Škola pořádá soutěže fyzické i duševní. Ve škole je příjemná atmosféra, žáci mají pocit, že učitelé jim chtějí pomoci a jsou na jejich straně. Učitelé dostávají odpovídající platy a škola je zároveň jejich koníčkem. Učitelé nejsou většinou ženy a panují mezi nimi příjemné vztahy, protože i to se odráží na celkovém klimatu školy.

R h e a

* Baví mě tak, že nemám potřebu dělat něco jiného.

Kromě základního vzdělání, možnost volby většina předmětů.

Osobní kontakt s profesorským sborem.

Propojenost učiva více předmětů.

Měla by naučit, jak se efektivně učit.

Mimoškolní akce...

Mohla bych tady vypsat ještě spoustu dalších bodů, ale chtěla bych to pojmut spíše z jiné stránky. Je vůbec možné, aby nějaká střední nebo základní škola v dnešní době fungovala?

Někdy mám pocit, že to české školství sice není dobré, ale stále by se dalo z něho vytěžit mnohem víc, než jak to praktikuje současný student. Je sice pravda, že se učíme velké množství zbytečné látky nebo látky, kterou skoro nikdo nikde nepoužije, ale kolik se toho nenaučíme z toho, co opravdu prospěšné je a je nám předkládáno.

Spousta činností okolo nás zaměstnává, lennost je našim velkým pánem, dovedeme si zdůvodnit, že je přece mnohem prospěšnější jít do kina, než se doma učit...

Nakonec víme polovinu z toho, co má smysl vědět, a odůvodníme si to, že za to může špatná výuka.

Co jsem vlastně chtěla říci? Že za naše malé nebo vůbec špatné znalosti nemůže jen způsob výuky, ale vůbec obecná nechut' či lenost k učení. Nejsem si zkrátka jistá, jestli by nás škola, kterou bychom nyní popsali jako ideální, uspokojovala. Jestli bychom si nenašli nějaký oddíl či něco, čemu bychom věnovali více času. Jestli jsme vůbec někdy ochotni "zařadit ji na první místo." Jestli ji nebudeme vždycky trochu šidit. Jestli... nevím co. Nevím. Ano, či ne?

O (ne)ideální škole

Matěj

Jaká by měla být ideální škola? Na tuto otázku není lehké odpovědět. Je tu spousta sporných a nejasných věcí, pokusím se tedy popsat spíš několik věcí nebo tendencí, které by v ideální škole podle mého určitě být neměly. Jsou to pocity studenta výběrového gymnázia.

První z nepříjemných věcí ve škole je podle mě příliš autoritativní přístup profesorů ke studentům. To celou školu odosobňuje a už to zaviňuje negativní přístup některých lidí ke škole.

S tím souvisí i další, snad ještě mnohem větší nedostatek: nedostatek individuálního přístupu. Učitelé, který se chová autoritativně, nezíská bližší kontakt s jednotlivými žáky, bude s nimi jednat vždy jako se "třídou" nebo se "studenty", nikoliv

jako s lidmi. Myslím, že to hodně vyplývá z povahy minulého režimu, který nepotřeboval lidi, ale masu, kterou by mohl ovládat, a v jistém smyslu to bude vyhovovat i dnešnímu systému trhu - ten zas potřebuje masu spotřebitelů.

S tím souvisí i podle mého nevyhovující systém požadavků na studenty - nevyžaduje se tu ani tak pochopení učiva, jako jeho zapamatování. Po studentovi se nechce aby myslel, nacházel souvislosti, ale aby vše odříkal z paměti jako básničku (ne, to samozřejmě přeháním).

S tím asi zase souvisí omezený výběr předmětů. Myslím, že člověk v 15-ti letech už je docela individuem a těžko říci, jak se tolik individuů mohlo shodnout na tom, že pro jejich život je důležité mít 2 hodiny chemie týdně alespoň 6 let. Stejně to všechno zapomenou.

Ale to je jen pár připomínek, v ideální škole by toho mělo být mnohem víc. Já si ale myslím, že čím individuálnější přístup k žákovi, tím lépe.

Proč?

Matěj

(Tak trochu reakce na můj článek o morálce.)

Jednou takhle večer mě napadlo, proč se vlastně člověk tolik snaží něčeho dosáhnout? A proč se někdy naopak vůbec nesnaží? Co je za tím? Za životem je smrt.

A člověk to ví, snad vždycky to věděl. Ale víc neví. Ví, že smrtí končí jeho život. Když vydechne naposledy, změní se v rychle chladnouci a rozpadající se hroudu masa a kostí. Člověk, který předtím žil, radoval se, miloval a nenáviděl. Ale vždy přitom měl jednu jistotu: jednoho dne pro něj přijde zubatá s kosou.

Nedala by se tedy příčina všeho lidského chování hledat v tom, co je všem lidem společné, ve smrti? Každý člověk se s ní musí nějak vyrovnat. Nikdo neví, co to vlastně smrt je, je tajemná, hrozná a lidi se jí bojí. Ale to tajemství zároveň láká, probouzí

fantazii. Co bude po smrti? Je to skutečně konec? Je možné, že člověk dodýchá a pak už nic není?

Kdo si myslí, že není, začne se třeba o něco snažit. Postaví pyramidu, vynalezne kolo jen proto, aby po něm něco zůstalo, aby nezůstal úplně zapomenut v tom nekonečném moři času. Jiný si řekne: "Když ze mne po smrti nic nezbyde, musím užít alespoň těch dnů, které mám." A žije a užívá si.

Někdo si ale třeba řekne: "že by po smrti nic nebylo? A kam se tedy poděje duše člověka?" Helemese, duše. Třeba se přestěhuje do někoho dalšího, podle svých zásluh. Nuže, snažme se umístit ji po smrti co nejlépe. A třeba by pro ni mohl být nějaký lepší svět, než je ten náš, co kdyby taková duše přišla řekněme do ráje?

Je to všechno jenom taková utopie, nápad, nevěřte mi. Třeba až přečtu hromady knih a poznám spoustu lidí a zemí, budu smýšlet jinak. Ale zatím, řekněte mi, co má společného černoch a běloch, buddhista a křesťan, věřící a ateista, terorista a demokrat, voják a spisovatel a všichni dohromady?

Nedostatky a přednosti GEMINI

Tatanka

Gemini - Blíženci: Je to hlavní cíl střediska? Blíženci, sblížit se, blízko, blízkost. Spíše daleko, vysoko a do hloubky. Středisko bylo v minulých dobách azylem před světem a je otázka, zda to platí i teď, nebo jestli má být spíše přípravou na budoucí život. Středisko mezi těmito dvěma věcmi kolísá a je v něm tedy určitý rozpor. Myslím, že středisko (mluvím vlastně o Perseu) připravuje na život, ale zároveň jaksi izoluje. Jak. Vlastně nijak. Každému je přece umožněn jeho názor. Který je ovšem samozřejmě jen jeden. Jak jich má být také více, když názory zvenčí jsou preventivně považovány za "sice také správné," ale... Je sice uznávána věta, že je "více pravd", ale jiné jsou jakoby méně pravdivé. Myslím, že lidé ve středisku, když jsou venku (škola, jiné prostředí), jsou tak trochu imunní vůči jiným názorům. Podvědomě je filtrují. Je to sice subjektivní, ale u mně to tak funguje. Ono se není čemu divit, když se člověk upne na jednu cestu, těžko si uvědomuje jinou. Dost ale kritiky. Středisko má, myslím, především pozitivní vliv. Učí přemýšlet o věcech, hledat vlastní chyby, odolávat konzumu, brát si z jiných a dalším dávat. Zkrátka "růst".

Proč já osobně chodím do střediska? Chci se zlepšovat. Fráze? Možná. Sobecké? Asi určitě. Je pravda, že k tomu, co mi někdo poradí, že mám dělat, se často stavím negativně (možná až moc), ale je to způsobeno mým strachem a tím, že když o něčem nejsem úplně vnitřně přesvědčená, že je to správné, nechce se mi to dělat. Lenost? Možná. Myslím, že potřeba, aby člověk chodící do oddílu neztratil kontakt s okolním světem, aby měl přátele i mimo oddíl. "Pohodlné přátelství". Ha, ha, ha. Někdy pomůže, když mám nějaký problém v oddíle, zeptat se nějakého "normálního" člověka. Je totiž schopen se dívat na věc bez předsudků a nezaujatě. Můžete si sice najít v oddíle přitele, ale neméně stejná pravděpodobnost je, že bude někde jinde. Vždyť jen v Praze je přes milion lidí a v oddíle něco přes třicet.

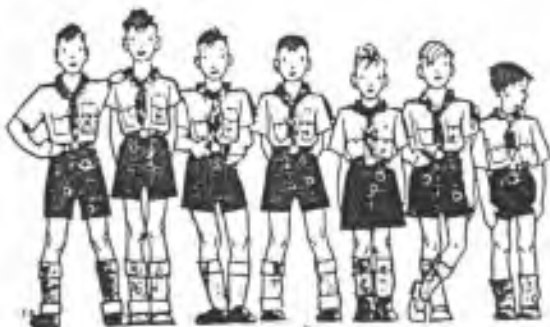
Teď takové shrnutí:

Oddíl je - cesta, pomoc, zastávka, šance, zkušenost, záchrana, tma.

Oddíl je - antikonzumní, depresivní, nepřirozený, úzkoprsý, horlivý, kritický, expanzivní.

Oddíl vás - mění, podněcuje, omezuje, rozvíjí, ubíjí, obohacuje, deformuje.

Oddílo je zkrátka extraordinární (Pečlivě necht' vyhledat ve slovníku cizích slov).

Dobré skutky, které nás nic nestojí

Těšit se na zítřek.
Přiznat si vlastní slabost.
Nebrat své smutky vážně.
Uznat dobré, co udělal druhý.
Trpělivě mluvit s netrpělivými.
Napsat dopis druhému pro radost.
Soucítit s tím, kdo ve skrytu trpí.
Dát někomu dobrou radu.
Přečíst si něco, co nutí k zamyšlení.
Žertovat s dětmi.
Být solidární s tím, kdo byl pokořen.
Mít účast s tím, kdo je smutný.
O něco prostě poprosit.
Vymyslet si pro někoho malý dárek.
Čestně přiznat spáchané bezpráví.
Nepovažovat křivé slovo za urážku.
Leccos umět přehlédnout.
Pro každého si udělat volný čas.
Nezapomenout na něčí narozeniny.
Opatrně zavírat dveře.
Radovat se z maličkostí.
Být za všechno vděčný.
Nepřipomínat znovu věci, které jsou již
odpuštěny.
Nestěžovat si na nedopatření.
A ve všem prokazovat lásku.